

VECSERNYÉS IMRE

Hús

Mint a rossz álom, ami ráül a nyelvre és kikönyököl a száj húsára,
hiába fogkrém, pálinka, chili, Tolsztoj vagy kerékpár, ott marad estig,
befészkel a következő álomba, és kitölt egészen, egy halott ül benned,
aki aztán a párnádra dől.

Amikor kipróbálsz egy tollat, hullámvonalat rajzolsz, a tengert. Árnyékot
vetnek aztán a madarak a papír fölé és megremeg a szíved húsa.
Szonettkéék égben úsznak jambikus sirályok egészen a paráznaságig,
aztán csak lüktet, egyre lüktet.

A csóknak teste van, s ha jó, egészen telt. Rubens asszonya a csók,
akinek erős vádlója van, igen, a vádli jambikusan úszik a párnán,
hiába ül benned egy halott, ezek a sirályok itt lüktetnek, lüktetnek
elevenen, paráznán, akár a hús.

Ladikok

Régi, nagy, gazos várrom a tapasztalat. Az úton kilométerkövek helyett
kifordult belű rókák. Szurkos ladikok ereszkednek le az erdő szemhéján.
Éjféli, görbe fényben panaszkodnak egymásnak a hideg fészkek.
Úgy kell ragaszkodnod, hogy menekülésnek higgye a húsától, mert akkor
egyszer beenged a lazac párnák közé, ahol rózsaselyem a tenger.
Egérszagú kukoricagórén a poros pohár, naplóbejegyzés. Napon szárított
paradicsomban fényes csizmáját nézegeti a sas. Bármeddig, bárhová,
gipszre öntött húslevesben, erjedten és tollasan, halott anyádba visszavarrva.
És az ég. Legördülsz a töltés oldalán, tágra nyílt szemmel, zöld és kék, zöld és
kék, ennyi volt.

Nyelvtan

Hevertem annyiféle mondat hálójában rab. Lettem volna mellkas,
páncél, kovácsolt csontozatra hajtogatott szíjköteg, izom.
Mézzel mennyezetig töltött kuplerájban
félrehúzott függöny a szószerkezet. Hevertem annyiféle
ágy négy lábán, dúcolva. Lettem volna kevert nedvek térképe,
ész ország, lett ország, litánia, az egész altikum. Hevertem annyiféle
mórahalmi papsajtós szöcske, egyeztetetetlen. Lettem volna
hazaszaladás, pisilnikell, és ugyanazzal a lágy hallal heverni
annyiféle mondat hálójában, rab.

